

Warszawa, dnia 31 maja 2019 r.

Sygn. akt VI Ka 979/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka (spr.)

Sędziowie: SO Ludmiła Tułaczko

SR del. Izabela Kościarz - Depta

protokolant apl. adw. Konrad Rudnicki

przy udziale prokuratora Wojciecha Groszyka

po rozpoznaniu dnia 31 maja 2019 r. w Warszawie

sprawy B. P., córki S. i T., ur. (...) w W.

oskarżonej o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżoną

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie

z dnia 6 marca 2018 r. sygn. akt VIII K 404/16

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 zł tytułem opłaty za II instancję oraz pozostałe koszty sądowe za postępowanie odwoławcze.

SSO Anna Zawadka SSO Ludmiła Tułaczko SSR (del.) Izabela Kościarz - Depta

Sygn. akt VI Ka 979/18

UZASADNIENIE

B. P. została oskarżona o to, że : w bliżej nieustalonym miejscu i czasie, jednak nie później niż do dnia 12 grudnia 2014 roku działając w zamiarze, aby M. U. dokonała czynu zabronionego polegającego na doprowadzeniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i uzyskania dla siebie od banku pożyczki pieniężnej, do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem (...) Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. podczas zawierania umowy pożyczki nr (...) na kwotę 27 322,40 zł oraz umowy o limit kredytowy połączonej z umową o kartę kredytową nr (...) na kwotę 2000 zł, po uprzednim wprowadzeniu pracownika ww. Banku w błąd co do swojej sytuacji finansowej i zamiaru spłaty zobowiązania, poprzez przedłożenie uprzednio podrobionego dokumentu w postaci zaświadczenia o zarobkach w przedsiębiorstwie (...) S. Z.", dotyczącego okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wsparcia finansowego, ułatwiła M. U. popełnienie wyżej wymienionego czynu poprzez podrobienie, w celu użycia jako autentycznego, ww. zaświadczenia, w ten sposób, że wypełniła zaświadczenie swoim piśmem ręcznym i podrobiła na nim podpis S. Z.,

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie wyrokiem z dnia 6 marca 2018r. w sprawie VIII K 404/16

I. oskarżoną B. P. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał ją, a na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 37a k.k. wymierzył jej karę 12 (dwunastu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od B. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1202,50 (jednego tysiąca dwustu dwóch i 50/100) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 180 (stu osiemdziesięciu) złotych opłaty.

Apelację od wyroku wniosła oskarżona, która zaskarżyła wyrok w całości na swoją korzyść, aczkolwiek podniesione zarzuty odnoszą się tylko co do kary. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła :

- rażąca niewspółmierność kary poprzez wymierzenie jej kary 12 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, mimo, że Sąd uwzględnił jej wcześniejszą niekaralność i to, że wykazała się zainteresowaniem w spłacie zaciągniętej pożyczki.

Mając powyższe zarzuty na uwadze skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie jej kary 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja oskarżonej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, iż apelująca nie kwestionuje ustaleń faktycznych Sądu

I instancji, co zwalnia Sąd Odwoławczy od szerszego zajmowania się tą kwestią

i pozwala na ograniczenie się do stwierdzenia, że zebrany w sprawie materiał dowodowy uzasadnia przyjęcie sprawstwa i winy oskarżonej B. P. w zakresie przypisanego jej czynu. Zarazem w sprawie nie zachodzą przyczyny wymienione w art. 439 § 1 k.p.k. i art. 440 k.p.k.

Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku wykazała, że zarzut i argumentacja apelacji oskarżonej jest całkowicie chybiona, zaś wniosek o wymierzenie kary w mniejszym o połowę wymiarze nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności przypomnienia wymaga, że zgodnie z art. 53 § 1 k.k. sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, przy uwzględnieniu karno-materialnych dyrektyw i zasad wymiaru kary. Wskazany przepis art. 53 § 1 k.k. wymienia cztery dyrektywy wymiaru kary, które sąd ma obowiązek uwzględnić. Pierwsze dwie z nich to współmierność kary do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, zaś kolejne dwie – realizujące cele kary – to dyrektywa oddziaływania kary na sprawcę oraz dyrektywa społecznego oddziaływania.

Podnieść również należy, że w judykaturze wskazuje się, iż zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1985 r. V KRN 178/85). Wskazać także należy, że ustawa wymaga, aby niewspółmierność kary była rażąca. Jakkolwiek jest to pojęcie ocenne, chodzi tu jednak o dysproporcję znaczną. Nie każda różnica w ocenie wymiaru kary może uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności kary, ale tylko taka, która jest natury zasadniczej, to znaczy jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 26 maja 2008 r., sygn. II AKa 109/08, LEX nr 466403). Niewspółmierność zachodzi zatem wówczas, gdy kara wymierzona za przypisane przestępstwo nie odzwierciedla w należyтым zakresie stopnia społecznej szkodliwości czynu i nie uwzględnia w

wystarczającej mierze celów kary (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1990 r., sygn. WR 363/90, OSNKW 1991/7-9, poz. 39).

Odnosząc powyższe kryteria do realiów niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że wbrew postawionemu zarzutowi i twierdzeniu apelacji, Sąd Rejonowy uwzględnił całokształt okoliczności istotnych dla wymiaru kary, jak też dla kształtowania prognozy kryminologicznej. Orzeczona przez Sąd I instancji kara 12 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym w żadnym wypadku nie może być uznana za karę rażąco niewspółmierną (surową) w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Orzekając o karze Sąd meriti należyście uwzględnił wszystkie okoliczności wpływające na jej ostateczny kształt wskazane w art. 53 k.k. i dał temu wyraz w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Wbrew twierdzeniom skarżącej, Sąd Rejonowy zasadnie i w odpowiednim stopniu uwzględnił okoliczności łagodzące jakimi są uprzednia niekaralność oskarżonej oraz zainteresowanie się spłatą zaciągniętej przez M. U. pożyczki wskazując, że

powyższe okoliczności miały wpływ na wymierzenie oskarżonej kary o charakterze wolnościowym w trybie art. 37a k.k., pomimo, że za przypisany oskarżonej czyn groziła jej kara pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat. Okoliczności łagodzące wskazane przez oskarżoną nie pozostawały więc bez wpływu na wymiar kary i znalazły odzwierciedlenie w jej wymiarze. Sąd I instancji uwzględnił także stopień zawinienia oskarżonej, w szczególności motywację jaką kierowała się oskarżona przy popełnieniu czynu zabronionego oraz rozmiar wyrządzonej szkody. Podkreślić należy, iż za udzieloną pomoc przy wyłudzeniu pożyczki w znaczącej kwocie 27 322,40 zł poprzez podrobienie w celu użycia za autentyczne zaświadczenia o zarobkach M. U., które stanowiło dokument o istotnym znaczeniu dla uzyskania tego wsparcia finansowego, oskarżona B. P. otrzymała wynagrodzenie w kwocie 4000 złotych. Oskarżona kierowała się więc chęcią uzyskania korzyści majątkowej stanowiącej swoistego rodzaju zapłatę za pomoc w wyłudzeniu pożyczki z banku.

Sąd uwzględnił także funkcję prewencyjną kary jaką ma ona odnieść w stosunku do oskarżonej oraz innych potencjalnych sprawców tego typu przestępstw. Podnieść jednakże należy, że wskazywanie takich okoliczności jak warunki osobiste i rodzinne, w sytuacji, gdy dowody popełnienia przestępstwa były jednoznaczne, nie może świadczyć o krytycznym spojrzeniu oskarżonej na czyn. Poza tym oskarżona nie precyzuje jakie w szczególności jej warunki osobiste i rodzinne mają przemawiać za wymierzeniem kary 6 miesięcy ograniczenia wolności zamiast kary 12 miesięcy ograniczenia wolności. Wskazać należy, iż właściwości i warunki osobiste osoby oskarżonej są tylko jedną z okoliczności branych pod uwagę przy wymiarze kary i rozważenia wymagają również inne okoliczności, o jakich mowa w art. 53 § 2 k.k. w kontekście dyrektyw wymiaru kary określonych § 1 art. 53 k.k. Z akt sprawy wynika, że oskarżona B. P. ma obecnie 50 lat, wykształcenie średnie, zawód wyuczony -pielęgniarka, ale nie pracuje w tym zawodzie od wielu lat. W przeszłości prowadziła działalność gospodarczą. W protokole przesłuchania z dnia 15 kwietnia 2016r. oskarżona podała (k.272), że utrzymuje się z prac dorywczych przy sprzątanii i pilnowaniu dzieci, a dochód miesięczny określiła na około 1500 złotych. Na utrzymaniu posiadała wówczas dorosłego syna. Natomiast z informacji o dochodach z systemu teleinformatycznego (k.485) wynika, że w 2017r. oskarżona nie uzyskała żadnego dochodu. Aktualne źródła utrzymania oskarżonej pozostają więc nieznane.

Skarżąca podnosi, że wymierzona kara jest nieadekwatna do jej możliwości. Przy czym nie wskazała jakie okoliczności mają mieć jej zdaniem wpływ na złagodzenie tej kary tj. sytuacja zdrowotna czy też obowiązki zawodowe. Mając na uwadze, że oskarżona podejmuje tylko prace dorywcze, a z opinii sądowo-psychiatrycznej wynika, że rozpoznano u niej zaburzenia adaptacyjne o obrazie depresyjnym (nerwicowe), które nie miały wpływu na jej poczytalność w dacie czynu i w toku postępowania, należało uznać, że brak jest racjonalnych przesłanek do złagodzenia kary w wymiarze 12 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w najniższym ustawowym wymiarze 20 godzin miesięcznie. Wprawdzie fakt uprzedniej niekaralności pozwala przyjąć wobec oskarżonej pozytywną prognozę kryminologiczną, jednakże w ocenie Sądu Okręgowego postulowana kara w wymiarze 6 miesięcy ograniczenia wolności będzie karą nieadekwatną do okoliczności popełnienia tego czynu i stopnia

jego społecznej szkodliwości oraz nie odniesie pozytywnego skutku w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Podkreślić należy, że Sąd I instancji mając na uwadze wszystkie okoliczności łagodzące jakie w niniejszej sprawie występowały uznał za wskazane zastosowanie kary o charakterze wolnościowym przewidzianej w przepisie art. 37a k.k., który przewiduje fakultatywne orzeczenie kary ograniczenia wolności lub grzywny zamiast pozbawienia wolności. Sąd wymierzył oskarżonej karę ograniczenia wolności, która zgodnie z art. 34 § 1 k.k. trwa najkrócej miesiąc, a najdłużej 2 lata. Trudno zatem skutecznie stawiać zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzut rażącej niewspółmierności kary w sytuacji, gdy oskarżonej została wymierzona kara łagodniejszego rodzaju niż przewidziana za przypisany jej czyn, a wymiar tej kary wynosi dokładnie połowę górnej wysokości ustawowego zagrożenia. Dlatego nie ma racji skarżąca powołując się na brak należytego uwzględnienia okoliczności łagodzących przy wymiarze kary wobec oskarżonej. Sąd Rejonowy w granicach swobodnego uznania dokonał analizy okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonej, wskazał je w uzasadnieniu.

Reasumując, apelacja oskarżonej nie dostarczyła żadnych argumentów, które skutecznie mogłyby podważyć zawarte w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięcie o karze.

O kosztach sądowych w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. obciążając oskarżoną opłatą za II instancję oraz wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł, jak w dyspozytywnej części wyroku.

SSR (del.) Izabela Kościarz-Depta SSO Anna Zawadka SSO Ludmiła Tułaczko